

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **Z. S.**, nar. ..., státní příslušnost G., zastoupeného Mgr. Petřem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2013 č.j. CPR-7749/ČJ-2013-930310-V243,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 29. 10. 2013 č.j. CPR-7749/ČJ-2013-930310-V243, kterým žalovaná změnila část výroku rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, ze dne 3. 5. 2013, č.j. KRPA-99901/ČJ-2012-000022 a ve zbylé části rozhodnutí potvrdila. Správní orgán I. stupně uvedeným rozhodnutím podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci správní vyhoštění a současně na dva roky stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Žalovaná napadeným rozhodnutím změnila část výroku týkající se délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, kdy tuto zkrátila ze 2 let na 1 rok.

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je v hrubém rozporu s právními předpisy a v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, byla ignorována jeho práva. Žalobce konkrétně uvádí, že správní orgán porušil ustanovení § 2 odst. 1, 2 a 3, § 3, § 4 odst. 4, § 6, § 36 odst. 2, 3, § 68 odst. 2, 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a především pak

§ 119 a 174a zákona o pobytu cizinců. Na základě toho má žalobce za to, napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřiměřené a je výsledkem procesně nezákonného postupu.

Žalobce připomíná, že již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, namítal, že správní orgán I. stupně jej neupozornil (resp. jeho právního zástupce) na skutečnost, že bude sepsovat protokol o vyjádření dalších účastníků řízení, tj. syna a snachy žalobce. Tyto úkony byly provedeny dne 29. 9. 2012, tj. v době, kdy již byl žalobce zastupován na základě plné moci v řízení právním zástupcem. Právní zástupce však o těchto úkonech vůbec informován nebyl, což dle přesvědčení žalobce zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, které (mimo jiné) odkazuje i na tyto podklady. Žalovaná však jeho námitku nereflektovala, respektive s postupem správního orgánu prvního stupně vyjádřila souhlas, což je dle žalobce v rozporu s §§ 49, 50, 51 a 34 odst. 2 správního řádu. Žalobce vychází ze skutečnosti, že protokol o vyjádření jeho syna a snachy byl sepsán při ústním jednání na jehož konání má v souladu s § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán povinnost účastníka řízení upozornit a to v předstihu nejméně 5dnů. Žalobce dodává, že toto ustanovení hovoří o „účastnících“ řízení (tj. v množném čísle). Jelikož však žalobce upozorněn nebyl, považuje výše uvedené protokoly o vyjádření dalších účastníků řízení za nezákonně získané, což zapříčiňuje nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Rovněž závěr žalované o tom, že podklad pro vydání rozhodnutí není důkazem je dle názoru žalobce v rozporu se zákonem, konkrétně s § 50 odst. 1 správního řádu.

Žalobce dále shledal v napadeném rozhodnutí pochybení v tom smyslu, že žalovaná dala za pravdu správnímu orgánu prvního stupně, co se týče vypořádání se s definicí „sdílení společné domácnosti“. Žalobce je přesvědčen o důvodnosti své námítky, jelikož má za to, že pojem „sdílení společné domácnosti“ nelze vykládat striktně, jako společné bydlení. Žalobce je proto přesvědčen, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřiměřené a v rozporu s § 119 a 174a zákona o pobytu cizinců. Závěry správních orgánů považuje za čistě formální a neodůvodněné, neodpovídající konkrétním okolnostem jeho případu.

Žalobce také namítá, že žalovaná porušila povinnost jí danou § 36 odst. 2, 3 správního řádu seznámit účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí a dát mu prostor k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalovaná podle žalobce doplňovala dokazování o další šetření, nicméně s výsledkem tohoto šetření byl žalobce obeznámen až teprve v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Svá tvrzení o nezákonnosti takového postupu žalobce podpořil odkazem na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 5. 2013, č.j. 10 A 39/2013.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě konstatovala, že dle jejího názoru bylo správním orgánem I. stupně protiprávní jednání žalobce řádně zjištěno a odůvodněno, aniž by z její strany byla zjištěna jakákoliv pochybení mající za následek nezákonnost prvostupňového rozhodnutí.

Dále žalovaná dodala, že obsah žaloby je v rozsahu uplatněných námitek prakticky totožný s námitkami vznesenými žalobcem již v odvolacím řízení. Žalovaná je toho názoru, že na námitky bylo v plném rozsahu reagováno napadeným rozhodnutím, na které odkázala a poznamenala, že se v odvolacím řízení dostačujícím způsobem vypořádala se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl účastník řízení.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ustanovení § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce se dne 6. 8. 2012 dostavil na přepážku odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra s požadavkem na vystavení překlenovacího štítku. Lustrací v informačních systémech bylo zjištěno, že má žalobce ode dne 14. 12. 2010 podanou žádost o dlouhodobý pobyt, o které však dosud nebylo rozhodnuto. Jelikož samotná podaná žádost neopravňovala žalobce k pobytu na území, byla na místo přivolána hlídka Policie České republiky, která ho zajistila v souladu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

Ještě téhož dne, tj. 6. 8. 2012, bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení na základě skutečnosti, že na území České republiky pobývá od 11. 5. 2010 bez platného víza, ač k tomu není oprávněn. Dne 30. 8. 2012 a 29. 9. 2012 byli postupně jako další účastníci výše uvedeného správního řízení přibráni žalobcova snacha a žalobcův syn. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 5. 9. 2012 a 29. 9. 2012 byly s uvedenými účastníky řízení sepsány protokoly o vyjádření účastníka řízení. Dne 4. 10. 2012 bylo orgánu prvního stupně žalobcem oznámeno převzetí jeho právního zastoupení advokátem Mgr. Petrem Václavkem.

Dne 2. 11. 2012 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým rozhodl o správním vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území byla stanovena na tři roky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém dne 17. 1. 2013 rozhodla žalovaná tak, že prvoinstanční rozhodnutí zrušila a věc vrátila správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Pochybení žalovaná shledala ve skutečnosti, že v prvostupňovém rozhodnutí nedošlo k vypořádání žalobcovy námítky, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

Správní orgán prvního stupně věc znovu projednal a dne 3. 5. 2013 vydal nové rozhodnutí, kterým rozhodl o správním vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území byla stanovena na dva roky. Také proti němu podal žalobce odvolání, o němž rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.

Jak bylo výše uvedeno, žalobci bylo uloženo správní vyhoštění pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Podle něj policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že nebyl vyrozuměn o skutečnosti, že správní orgán bude sepisovat protokol o vyjádření dalších účastníků řízení o jeho správním vyhoštění, kterými jsou syn a snacha žalobce.

Za nepodstatné v daném případě považuje soud posouzení, zda byla vyjádření poskytnuta před nebo po tom, co žalobce udělil svému právnímu zástupci plnou moc pro zastupování ve správním řízení. Jestliže žalobce namítá, že nebyl vyrozuměn ani on ani jeho právní zástupce, je především potřeba zodpovědět otázku, zda měl správní orgán v posuzovaném řízení vůbec povinnost informovat žalobce (ať už přímo či prostřednictvím zástupce) o tom, že předvolal zbylé dva účastníky k sepsání protokolu o jejich vyjádření ve věci.

Co se týče provádění důkazů mimo ústní řízení dle § 51 odst. 2 existuje již ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu týkající se důkazu svědeckou výpovědí. Provedení výsledku svědka bez přítomnosti účastníka správního řízení, aniž by byl o konání výsledku účastník předem vyrozuměn, je nezákonným upřením práva účastníka řízení účastnit se výsledku svědka a práva klást svědkovi otázky. Tato práva jsou garantována v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na to, aby jeho

věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 1 Azs 96/2005 - 63, publikovaný pod č. 1181/2007 Sb. NSS, náleží Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp.zn. II. ÚS 232/02, publikovaný pod č. 134, sv. 28 Sb. ÚS).

Z výpovědi svědků, které byly získány nezákonným způsobem, nelze tedy vůbec vycházet. Avšak tato skutečnost ještě bez dalšího neznámá, že se jedná o podstatnou vadu řízení, jež by měla automaticky za následek nezákonnost rozhodnutí. Ostatně také touto otázkou se již Nejvyšší správní soud zabýval, kdy např. v rozsudku č.j. 5 As 21/2011 – 39 ze dne 8. 3. 2012 uvedl: „*Lze tak učinit dílčí závěr, že v důsledku pochybení městského úřadu nelze výpovědi svědků v neprospěch žalobce vůbec použít, neboť se jedná o důkazy, které byly provedeny nezákonným způsobem. Dále je však třeba se zabývat otázkou, zda tato vada řízení měla v daném případě vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů o věci samé, tedy zda šlo o takovou vadu řízení před správním orgánem, pro niž měl krajský soud rozhodnutí stěžovatele zrušit [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Skutečnost, že žalobce byl takto zkrácen na svých procesních právech postupem správního orgánu, ještě bez dalšího neznámá, že se jedná o podstatnou vadu řízení, pro niž měl krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit. O podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, by se jednalo jen tehdy, pokud by skutkové závěry správních orgánů bez použití nezákonných důkazů nemohly obstát.*“

Klíčové tedy v posuzovaném případě je, zda z uvedených vyjádření účastníků řízení vyplynuly skutkové okolnosti a závěry, které by obstály i za situace, kdyby na vyjádření správní orgány nebraly žádný ohled a vůbec se jimi nezabývaly. Vyjádření účastníka má bez pochyby odlišný charakter než výše zmíněná svědecká výpověď. Jejím primárním cílem je zodpovězení nejasností či zaplnění mezer ve skutkovém stavu, o němž si příslušný správní orgán tvoří určitý ucelený obraz tím, že svědkovi klade otázky, jež považuje za relevantní. Oproti tomu vyjádření účastníka je spíše prezentací názoru (zpravidla písemnou), ve které samotný účastník uvádí skutečnosti, jež považuje za důležité a správní orgán vystupuje pouze v roli pozorovatele míněno ve smyslu, že do vyjádření nijak aktivně nezasahuje, jako v případě výslechu. V takových případech vyjádření soud považuje za dostačující, aby byli zbylí účastníci dodatečně seznámeni s protokolem o vyjádření a byla jim dána možnost se k němu vyjádřit v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu.

V posuzovaném případě, kdy vyjádření účastníků probíhalo způsobem kladení otázek a následných odpovědí účastníků, jež vedl prvostupňový orgán, se však výše předestřené rozlišení poněkud stírá, čehož si je soud plně vědom, a proto i dále hodnotil, zda z uvedených vyjádření účastníků řízení nevyplynuly skutkové okolnosti a závěry, které by správní orgán jiným způsobem v řízení nezjistil.

Soud proto nejprve srovnal protokoly o vyjádření syna a snachy žalobce s protokolem o vyjádření samotného žalobce ze dne 6. 8. 2012. Jediným rozdílem, který soud zjistil bylo, že zatímco syn a snacha žalobce uvedli, že žalobce bydlí sám a na odlišné adrese než-li oni dva, žalobce tvrdil, že se dvěma výše zmíněnými žije ve společné domácnosti, jejímž členem je pak také jeho vnuk, občan EU.

I přes uvedený rozpor nakonec soud dospěl k názoru, že skutkový stav, jak vyplývá ze správního spisu i bez přihlédnutí k protokolům o vyjádření snachy a syna žalobce, je zcela dostačující pro závěr o tom, že žalobce v době zahájení řízení o vyhoštění nesdílel domácnost se svým vnukem ani snachou, kteří jsou občany EU. Oporou pro závěr soudu je především vyjádření samotného žalobce, který zmíněný fakt potvrdil ve vyjádření k podkladům řízení, jež bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno dne 25. 10. 2012. Byť tedy lze žalobci

dát za pravdu, že řízení o jeho správním řízení trpí vadou, nejede o vadu takovou, aby v daném případě měla vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů o věci samé.

Na tomto místě lze zároveň vyvrátit žalobcovu námitku, že se na něho použijí ustanovení zákona o pobytu cizinců, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie a to v důsledku aktivace § 15a odst. 3 písm. b) citovaného zákona. Toto zjištění má v řízení o uložení správního vyhoštění zásadní význam. Právě na něm záleží, podle jakých ustanovení zákona bude věc správním orgánem posuzována. Vzhledem k rozdílnosti zákonem stanovených důvodů, pro které policie vydává rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, jenž není občanem EU ani jeho rodinným příslušníkem, a důvodů, kdy lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka [tyto důvody se, jak již bylo řečeno, v souladu s § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců obdobně vztahují i na osoby žijící s občanem Evropské unie ve společné domácnosti] musí být v řízení o uložení správního vyhoštění tvrzení cizince o vedení společné domácnosti s občanem Evropské unie prokázáno relevantními důkazy.

Žalobce namítá, že sdílení domácnosti není striktně pouze společné bydlení, ale je třeba ho vykládat širěji. S tím soud nesouhlasí a naopak má za to, že „žití ve společné domácnosti“ je termín výkladově užší než-li společné bydlení. Rozsahem termínu společná domácnost v zákoně o pobytu cizinců se ostatně již soudy zabývaly. Městský soud v Praze v rozsudku č.j. 9 Ca 275/2007 - 43 ze dne 31. 7. 2008 uvedl: *„Soud k věci dodává, že zákon o pobytu cizinců neobsahuje legální definici pojmu „společná domácnost“, použitého v ust. § 15a odst. 4 písm. a) tohoto zákona. Pod tímto pojmem je dle náhledu soudu třeba rozumět domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Shodně vymezuje pojem „domácnost“ ust. § 115 občanského zákoníku a neexistuje žádný rozumný důvod, proč vykládat pojem „společná domácnost“ obsažený ve zmíněném ustanovení zákona o pobytu cizinců odlišně. Vypomáhání matce s péčí o nezletilé dítě samo o sobě, bez naplnění dalších atributů (trvalost soužití s ostatními členy domácnosti, společné uhrazování nákladů na své potřeby) za vedení společné domácnosti považovat nelze. Žalobkyně nicméně žádné relevantní skutečnosti, z nichž by bylo možné čerpat zjištění ohledně délky jejího soužití s paní V. T. T. a její dcerou či společného uhrazování nákladů na své potřeby, v průběhu řízení neuvedla, a i z tohoto důvodu nelze akceptovat její strohé a ničím neprokázané tvrzení o vedení společné domácnosti se zmíněnými osobami.“*

Ze spisového materiálu, především pak z vyjádření samotného žalobce a dále z úředního záznamu o provedeném šetření na adrese bydliště žalobcova syna a jeho manželky ze dne 13. 8. 2012 vyplývá, že žalobce se snachou ani vnukem v době zahájení správního řízení ve společné domácnosti nežil a nelze na něj tudíž pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU. Tímto závěrem soud nijak nezpochybňuje sílu rodinných vazeb žalobce, avšak daná skutečnost vylučuje, aby na něj byly vztaženy podmínky § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jež jsou výrazně užší, než-li v § 119 odst. 1 citovaného zákona. Postup správního orgánu prvního stupně, který pro správní vyhoštění žalobce aplikoval § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, lze tedy považovat za správný, stejně jako úsudek a jeho zdůvodnění, jež k použití uvedeného ustanovení vedly.

S žalobcovou námitkou týkající nedostatečného posuzování možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života soud nesouhlasí. Správní soudy musí při posuzování této otázky vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince

vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

Soud neshledal v postupu žalované ani správního orgánu prvního stupně pochybení, která by výše zmíněnému odporovala a naplňovala podstatu žalobní námitky vznesené žalobcem. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobce posuzovaly a hodnotily a stejně tak řádně zdůvodnily závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Soud s tímto názorem souhlasí.

Jako dostatečné a přesvědčivé, shledal soud také zdůvodnění týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Již správní orgán I. stupně přezkoumal zdravotní stav žalobce, stejně tak se vyjádřil k jeho věku a vzbám ve státě, jehož je žalobce občanem, tj. v Gruzii.

Poslední námitka žalobce směřovala proti skutečnosti, že žalovaná doplňovala dokazování o další šetření, nicméně s výsledkem tohoto šetření byl žalobce obeznámen až teprve z odůvodnění napadeného rozhodnutí, což je v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu.

Je pravdou, že žalovaná v napadeném rozhodnutí přistoupila k použití § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, když změnila část výroku týkající se doby, po kterou nesmí žalobce vstoupit na území členských států Evropské unie. Uvedené ustanovení správního řádu rovněž říká, že podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem. Soud tedy posoudil, na základě jakých podkladů žalovaná přistoupila ke zkrácení doby vyhoštění, přičemž z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistil, že vycházela pouze ze skutečnosti, že žalobce dne 28. 12. 2012 vycestoval z území České republiky přes hraniční přechod Praha – Ruzyně. Tento fakt byl však namítán žalobcem již ve vyjádření k podkladům ze dne 11. 3. 2013 a svědčí o něm také další podklady založené ve správním spise, např. úřední záznam ze dne 20. 12. 2012 či výjezdní příkaz z moci úřední – záznam ze stejného data. Není tedy pravdou, že by žalovaná, jakožto odvolací správní orgán opatřovala pro napadené rozhodnutí nové podklady, jak tvrdí žalobce, ale pouze vyhodnocovala a ověřovala již podklady získané z prvoinstančního řízení. Dle soudu nelze tedy danou námitku žalobce uznat, jelikož postup žalované byl v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu. Soud dodává, že protože žalovaná dobu vyhoštění zkrátila z původních 2 let na 1 rok, neporušila ani § 90 odst. 3 správního řádu, které neumožňuje změnit odvoláním napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem. Žalovaná stejně tak dostatečně objasnila, z jakých důvodů byla doba zákazu vstupu zkrácena právě na jeden rok.

Podle názoru soudu správní orgány v souzené věci zjistily skutečný stav věci, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že dostatečně ověřily a posoudily veškeré okolnosti případu. Byť soud v daném případě shledal, že v průběhu správního řízení došlo k pochybení

správních orgánů, nedosahovala tato takové intenzity, aby zapříčinila jeho nezákonnost, respektive nezákonnost rozhodnutí správních orgánů o věci samé, a proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. prosince 2013

**JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně**

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová